

HOÁN CẢI BẰNG ÁNH SÁNG SỰ THẬT

Trong kho tàng truyện ngắn của bà Flannery O'Connorm có truyện giàu ý nghĩa thiêng liêng nhan đề **"Revelation" (Mặc Khải)**. Truyện kể rằng: Trong một thị trấn nhỏ miền Nam nước Mỹ, có một bà tên *Ruby Turpin*. Bà đi lễ đều đặn, làm việc thiện, và *luôn tự nhủ mình là "người tốt"*. Nhưng trong lòng, bà âm thầm phân loại mọi người: ai sạch, ai dơ, ai đáng trọng, ai đáng khinh. Một ngày nọ, trong phòng đợi bác sĩ, *một cô sinh viên bất ngờ ném cuốn sách vào mặt bà và hét lên: "Đồ quỷ dữ!"*. Cú đánh ấy làm bà choáng váng. Tối hôm đó, bà đứng một mình ngoài sân, nhìn đàn heo, và ngước lên trời trách Chúa: **"Con đã sống tốt mà, sao Chúa gọi con như thế?"**

Và chính lúc ấy, bà được thấy một thị kiến: Trên con đường dẫn lên trời, những người nghèo, **những người bà từng xem thường, lại đi trước**, ca hát vui mừng. Còn **những người "tốt lành" như bà thì đi sau**. Bà hiểu rằng **Chúa không gọi bà bằng những lời để nghe, nhưng bằng ánh sáng sự thật, để phá vỡ cái tôi kiêu ngạo và mở ra một trái tim mới**.

Có những cú đánh thức không đến từ tiếng sấm, mà từ một tia sáng. **Ánh sáng ấy không làm ta chói mắt, nhưng làm ta thấy rõ chính mình. Đó là ánh sáng của sự thật** — thứ ánh sáng đã biến đổi bà Turpin trong truyện *Revelation*, và cũng là ánh sáng đã bao phủ các môn đệ trên núi Tabor. Mùa Chay là mùa để bước vào ánh sáng ấy, để được hoán cải bằng chính sự thật của Thiên Chúa.

Bà Ruby Turpin là một phụ nữ đạo đức bề ngoài. Cú đánh ấy làm bà sụp đổ. Tối hôm đó, bà đứng một mình ngoài sân, nhìn đàn heo, và **trách Chúa**. Chính lúc ấy, bà được **mặc khải**: Trên con đường dẫn lên trời, bà thấy những người "dưới đáy xã hội" bà vốn khinh thường thì **đi trước**, còn những người "tốt lành, tử tế, sạch sẽ" như bà lại **đi sau**. Đó là khoảnh khắc bà được **Chúa gọi tên** bằng **ánh sáng sự thật**. Và chính ánh sáng ấy đã **biến đổi bà**.

Trên núi Tabor, các môn đệ cũng được bao phủ bởi một thứ ánh sáng như thế: *ánh sáng không chỉ tỏ lộ thiên tính của Thầy, mà còn soi vào sự thật của chính các ông*: nỗi sợ, sự yếu đuối, cái nhìn phàm trần. Và từ trong mây sáng, vang lên một tiếng gọi: **"Đây là Con Ta yêu dấu... hãy nghe lời Người."**

"Cũng như bà Turpin, chúng ta chỉ thật sự nghe được tiếng Chúa khi lớp vỏ kiêu ngạo bị đánh vỡ. Tiếng gọi từ mây sáng trên núi Tabor cũng vậy: 'Đây là Con Ta yêu dấu, hãy nghe lời Người.' Nghe để được biến đổi. Nghe để thấy sự thật. Nghe để bước vào tình yêu."

Câu chuyện của bà Turpin giống như một *"hiển dung ngược"*: – không phải Chúa tỏ sáng, – mà **cái tôi của con người bị rơi xuống, và phơi bày dưới ánh sáng của Chúa**. Trên núi Tabor, *các môn đệ được thấy dung nhan vinh quang của Thầy mình*. Còn trong sân nhà, *bà Turpin được thấy dung nhan thật của chính mình*. Cả hai đều là **một tiếng gọi từ trời**: "Hãy nghe lời Người." Hãy để ánh sáng của Người chiếu vào nơi tối nhất trong lòng con.

Hiển Dung chỉ là **một biểu tượng**, nhưng là biểu tượng tuyệt đẹp cho hành trình ấy: ánh sáng phá vỡ ảo tưởng, ánh sáng làm ta ngã xuống, ánh sáng nâng ta dậy với một trái tim mới

I. ÁNH SÁNG SỰ THẬT ĐÁNH THỨC TA

Tiếng gọi của Chúa không phải lúc nào cũng êm ái. Đôi khi, đó là một cú đánh thức, một lời quả trách, một biến cố làm ta chao đảo. Như bà Turpin, ta có thể sống đạo đức bề ngoài, nhưng lại nuôi dưỡng một cái tôi kiêu ngạo bên trong. Chúa gọi ta để **phá vỡ lớp vỏ** che giấu sự thật.

Trên Tabor, ánh sáng của Chúa làm các môn đệ “ngã sắp xuống”. Trong sân nhà, ánh sáng của Chúa làm bà Turpin “ngã khỏi chính mình”. Cả hai đều là **tiếng gọi của tình yêu**.

Ánh sáng đã đánh thức bà Turpin trong truyện *Revelation*, và cũng là ánh sáng đã đánh thức một chàng trai trẻ tên **Phanxicô Assisi**.

Phanxicô thời trẻ thích tiệc tùng, thích được ca ngợi, thích sống giữa ánh sáng của người đời. Nhưng trong sâu thẳm, anh cảm thấy một khoảng trống không gì lấp đầy. Một ngày nọ, khi bước vào nhà nguyện San Damiano đổ nát, anh quỳ xuống trước thánh giá cũ kỹ. Và từ nơi ấy, anh nghe một tiếng gọi: **“Phanxicô, con hãy đi và xây lại Nhà của Ta.”** Ban đầu, anh tưởng Chúa bảo anh sửa lại nhà nguyện. Nhưng càng làm, anh càng hiểu: **Chúa muốn xây lại chính tâm hồn anh** — một tâm hồn đã bị đổ nát bởi kiêu ngạo và phù phiếm. Ánh sáng từ thánh giá San Damiano đã **đánh thức** Phanxicô khỏi chính mình. Đó là khởi đầu của cuộc hoán cải.

Nếu Phanxicô được đánh thức bởi một tiếng gọi, thì Saolô lại được biến đổi bởi một luồng sáng làm ông ngã nhào xuống đất...

II. ÁNH SÁNG SỰ THẬT BIẾN ĐỔI TA

Bà Turpin chỉ thật sự thay đổi khi bà thấy mình **đi sau** những người bà từng khinh thường. Các môn đệ chỉ hiểu sứ mạng của Thầy khi họ thấy Người **hiền dung**. Biến đổi không phải là đổi chỗ đứng, mà là đổi **cái nhìn**. Không phải là đổi người khác, mà là đổi **chính mình**.

Saolô tự tin mình là người công chính, nhiệt thành bảo vệ Lễ Luật. Nhưng trên đường Đa-mát, giữa trưa, một luồng sáng từ trời bỗng chiếu xuống, mạnh đến nỗi ông ngã khỏi ngựa. Và ông nghe tiếng gọi: **“Saolô, Saolô, sao ngươi bắt bớ Ta?”**. Ông run rẩy hỏi: **“Lạy Ngài, Ngài là ai?”** Tiếng đáp vang lên: **“Ta là Giêsu mà ngươi đang bắt bớ.”** Ánh sáng ấy làm ông mù ba ngày — không phải để trừng phạt, mà để **mở mắt tâm hồn**. Khi Anania đặt tay trên ông, “vảy mắt rơi xuống”, và Saolô trở thành Phaolô — tông đồ của các dân ngoại.

Cũng như bà Turpin “ngã khỏi chính mình”, Saolô “ngã khỏi con ngựa kiêu ngạo”, và các môn đệ “ngã sắp xuống” trên núi Tabor, tất cả đều được biến đổi khi ánh sáng của Chúa chạm vào sự thật của họ. Nhưng ánh sáng của Chúa không chỉ đánh thức và biến đổi. Ánh sáng ấy còn **sai ta đi** — đi vào những nơi tối nhất của nhân loại.

III. ÁNH SÁNG SỰ THẬT SAI TA ĐI TRONG TÌNH YÊU

Sau thị kiến, bà Turpin trở về với đời sống thường ngày — nhưng với một trái tim khác. Sau Tabor, các môn đệ xuống núi — để theo Thầy đến tận Golgotha. Chúa không gọi ta để ta ở mãi trên núi, hay ở mãi trong thị kiến. Chúa gọi ta để ta **xuống núi**, để ta **đến**

với anh em, để ta nhận ra Chúa đang hiển dung trong những khuôn mặt dập dùi qua cuộc đời.

Như các môn đệ phải xuống núi Tabor để theo Thầy đến Golgotha, như bà Turpin phải trở về với đời sống thường ngày với một trái tim mới, Mẹ Têrêsa cũng được **sai đi** sau khi ánh sáng của Chúa chạm đến. Mẹ đã là một nữ tu tốt lành, dạy học trong một trường của các nữ tu Loreto. Nhưng mỗi ngày, khi nhìn ra ngoài cửa sổ, Mẹ thấy những người nghèo nằm hấp hối trên đường phố, những người không ai muốn chạm vào. Ngày 10 tháng 9 năm 1946, trên chuyến tàu đi Darjeeling, Mẹ nghe một tiếng gọi nội tâm mạnh mẽ: **"Hãy ra khỏi tu viện, đến với những người nghèo nhất trong xã hội. Họ chính là Ta."**

Đó là **tiếng gọi thứ hai** — không phải để Mẹ trở nên đạo đức hơn, mà để **xuống núi**, đi vào những nơi tối nhất của nhân loại. Mẹ rời tu viện, mặc một bộ sari trắng viền xanh, và bắt đầu bế những người hấp hối ngoài đường, lau mặt cho họ, gọi họ bằng tên, và nói: **"Bạn được yêu."**

Và để diễn tả linh đạo được sai đi ấy, không hình ảnh nào đẹp bằng hình ảnh **phù sa** — nhỏ bé, âm thầm, nhưng làm cho cả cánh đồng nở hoa... Phù sa, chính là hình ảnh của môn đệ Ikhiêm nhường. Phù sa không giữ lại cho mình. Phù sa **tan ra, chìm xuống, biến mất**. Đó chính là linh đạo của người môn đệ; **rũ bỏ cái Tôi để trở thành nguồn sống cho người khác**. Đây không phải là lời tự ti yếm thế, mà là lời **tự kiểm của người môn đệ đích thực biết nhận ra sự thật**, biết mình nhỏ bé trước Thiên Chúa.

LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,

Xin cho chúng con biết can đảm bước vào ánh sáng của Chúa: ánh sáng phơi bày cả những góc tối mà chúng con muốn trốn tránh.

xin cho chúng con vào đời như **những hạt phù sa nhỏ bé** trong tay Chúa, để gieo mầm mống vào những nơi khô cằn, để mang tình yêu Chúa đến những ai đang cần được ủi an.

1. Con xin làm kiếp phù sa. Trời cao lồng lộng con là hư không. Tình Ngài thật khó đếm đong, tình Ngài biến cả vô song nhiệm mầu. Con xin gục mặt cúi đầu. Chìm trong lòng nước dạt dào yêu thương. Bao nhiêu hạt cát yêu thương. Bấy nhiêu tình Chúa khôn lường bao la.

ĐK. Con xin làm kiếp phù sa theo triều nước cuốn con ra cánh đồng. Con xây đồi thông bát ngát, cùng thông reo hát những khúc hoan ca. Êm êm trời đất nở hoa cho đời tươi thắm xin dâng lên Ngài. Miên man hồn con say đắm. Ngợi khen danh Chúa tình Ngài vô biên.

2. Con xin làm kiếp phù sa. Trời cao lồng lộng con là hư không. Một mai trời nổi cơn dông. Con theo mưa lũ về lòng đại dương. Con xin gục mặt khiêm nhường nhận mình cát mọn tầm thường đáng thương. Tầm thường hạt cát bao nhiêu. Bấy nhiêu tình Chúa khôn lường bao la.

🔗 [Thánh Ca Mùa Chay: Con Xin Làm Kiếp Phù Sa - Bích Hiền \(Song & Lyrics\)](#)

Ben. Đỗ Quang Vinh